

страни на рѣката. Но той е още много далечъ и ниско предъ насъ.

Каква величествена картина! Ние, сякашъ, не пжтуваме, а стоимъ изправени предъ една огромна релефна карта — картата на цѣла сръдна Стара-планина отъ къмъ северъ. Безброй малки селища колиби се гушатъ изъ дълбокитѣ долове или сж накацали по планинскитѣ чукари. На западъ отъ шосето се бѣлѣе Габровскиятъ манастиръ, сложенъ на една планинска тераса. Още по-далечъ на западъ въ синевата се губи Севлиево, а право на северъ бърдата се снишаватъ и потжватъ въ Дунавската равнина.

Автомобилътъ хвѣрчи. Ние се носимъ захласнати сръдъ тази естествена картина, която никой художникъ не би могълъ така да нарисува. Погледътъ се уморява, очитѣ спиратъ да гледатъ...

За моментъ си спомняме за славното минало на този край. Тука нѣкъде Хаджи Димитъръ сж часть отъ четата си е прекосилъ шосето. Далечъ нѣкъде на западъ, къмъ Севлиево, въ мѣстността Канлж-дере, е станало голѣмото сражение между шепата български юнаци, предводителствувани отъ двамата храбри български воеводи — Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа. Караджата, раненъ, е падналъ тамъ въ пленъ. Хаджи Димитъръ е потеглилъ сж останалитѣ живи момчета за върха Бузлуджа, гдето всички сложиха кости за българската свобода.

Обръщаме погледъ къмъ Бузлуджа. Върхътъ е голъ и разлатъ — на изтокъ отъ Св. Никола. Измѣрваме съ очи разстоянието отъ Канлж-дере—долу на западъ и Бузлуджа — горе на изтокъ. Какъвъ дългъ пжтъ! Не, това не е пжтъ, а низъ отъ бърда, урви, падини и долове. Изъ тѣхъ е трѣбвало да бродятъ, като сж избѣгвали пжтищата, нашитѣ четници, преследвани отъ турцитѣ. Докато достигнатъ до Бузлуджа, какви трудности е трѣбвало да преодолеятъ! Най-после четата стига. Но за малко... Тамъ намиратъ смъртъта си Хаджи Димитъръ и повечето отъ четниците.

Вече сме ниско. Планината остана да стѣрчи